

„NASTUP“
Ukrainische Zeitung
 für
militärisch-politische
Belange
„NASTUP“
Ukrainian Newspaper
 for Military and
 Political Matters

НАСТУП

Адреса
Видавництва
» НАСТУП «
MÜNCHEN - FELDMOCHING
Postfach 14
Germany
 Postscheckkonto München Nr. 119137
 Druck.: Bohdan Krynytzkyj, Augsburg

Рік 2. Ч. 2

Орган військово-політичної думки

Січень 1955 р.

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО НАШИХ ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ З НОВИМ РОКОМ!

Борімося проти спотворювачів релігії!

В такі світлі Празники, як Різдво Христове, Новий Рік і Христове Воскресіння, в християнському світі згадують тільки про радісні факти і добро. Це не тільки традиція. Саме в ці дні людська душа прагне забути буденність і різні темні прояви життя. В ці дні думки людей линуть до Бога, Батьківщини, родини, до політичних близьких людей, до славних часів наших предків. Ці почуття особливо притаманні емігранції — людяно, ворожою силою вигнаним з своєї рідної землі і відірваним від свого життєдайного ґрунту. Ми сьогодні децю відгодилимо від традиції.

Ми пишемо не про радісне і добре для нас, а про зло. Пишемо свідомо про зло для перемоги добра і правди. Хочемо обговорити явище, яке підкопує самі основи душі нашої нації, нашої віри і наших найсвятіших почуттів. Мова йде про російську православну режимну церкву та її ієрархію, що оновлює санітацію наш карол фізично і калічить його дугово.

„Американські підпалювачі війни готові вирізати всіх корейців і в'єтнамців, не пошкодували б і мільйонів китайців, коли б їм було це можливе...“

Таким „словом божим“ привітав російський православний митрополит Веніамін православних в СРСР з Великоднем 1952 року, в своїй статті „Прості промови за мир“ („Журнал Московської Патріархії“, квітень 1952).

З останніх промов канцлера Московського патріарха Олексія, митрополита Ніколая Круницького, довідуємося, що ієрархія російської православної церкви продовжує вірно служити своїм режимним господарям — ЦК КПСС. Вона прославляє безбожницький злочинний комунізм, провадить далі брудні наклепи на вільний світ і всебічно допомагає комуністичній остаточній ліквідації церкви всіх поневоленних народів.

Саме в світлі цієї служби російських православних ієрархів антихристиянському і взагалі безбожному більшовизмові і треба розглядати останню директиву ЦК КПСС про „заборону“ ображати релігійні почуття віруючих, що, очевидно, є тільки пропагандним трюком. На це вказує той факт, що в тій самій постанові ЦК КПСС підкреслено, що антирелігійна боротьба має бути ведена далі, але „науковими методами“. Це означає не послаблення, а посилення антирелігійної боротьби.

Відкриття церковних з'їзів не молитвою, а гімном СРСР, проведення за дорученням керівництва партії відповідної політичної акції на різних „конференціях миру“, співпраця з більшовицькими органами терору в поборюванні та ліквідації неросійських національних християнських церков, неймовірно підлібунство перед сучасними російськими диктаторами — це тільки окремі моменти морального падіння тих, що нібито були покликані бути пастирями і провідниками світлого християнського ідей.

Вони допомогли безбожному більшовизмові винищити Українську Автокефальну Православну Церкву в 1930-х роках і Українську Греко-Католицьку Церкву в 1940-х роках — на користь московського православ'я та втихоросійського шовінізму. Вони так само допомагали та допомагають далі винищувати національні церкви всіх інших, опанованих Москвою наро-

дів. За всі ці найбільші злочини ХХ століття московська православна ієрархія несе таку саму відповідальність, як і більшовизм, якому вона так вірно служить. Чому ієрархії неросійських церков замість співпраці з безбожним більшовизмом вибрали каторгу і мученицьку смерть, а російська ієрархія вибрала дорогу за допомогою більшовизму поширювати простори своєї патріархії?

І ця ієрархія чимраз активніше продовжує свою співпрацю з більшовицьким режимом. 10 грудня 1954 р. патріарх Олексій і рада московської церкви опублікували в більшовицькій пресі і через совєтське радіо заяву з засудженням політики загінити держав щодо Німецької Союзної Республіки, найдоштіше висунувши проти паризько-лондонських угод. Мало того, в цій заяві московська ієрархія закликає весь християнський світ підтримувати... совєтські вимоги в міжнародній політиці. Ось як кожен богові служить московська православна ієрархія.

Перш ніж перейти до дальших наших міркувань, мусямо внести ясність до проблеми українського православ'я і українського католицизму. Деякі органи пропаганди українського католицизму, використовуючи історичні факти великих і явних злочинів московського православ'я проти України, намагаються довести, що якби Україна була не православна, а католицька, всеого цього лига не було б. Україна мала б свою державу і всі викливаючі з цього блага. Тому часто в цій пропаганді українське православ'я ставиться поруч московського і виявляється тенденція бажаності навернення України на католицизм. Увадіно від на такі тенденції пропаганда українського православ'я орудує відповідними протикатолицькими аргументами. Ця полеміка викликає конфесійну ворожнечу серед нашої національної спільноти. Такого роду полеміку нам обов'язково треба припинити. Колеса історії нігто не поверне. Україна є православною країною, яка дасть повну свободу для всіх

інших віроісповідань. З московським православ'ям українське православ'я не має нічого спільного, а взаємик між українською суверенною державою і Католицькою Церквою, що має свої верховини провід поза Україною, будуть урегульовані відповідним контрактом між урядами України та Апостольською столицею.

Для кремлівських володарів було мало їх постанови про „свободу релігії“, постанови для виртрянського ринку СРСР. Тому представник „колективного керівництва“, Хрущов, знайшов ще один спосіб, як поширити цю фальшивку поза межами СРСР. Вкінці листопада 1954 р. він у розмові з американським католицьким священником Бізонжем заявив: „Завжди моїм ідеалом було доможливити в СРСР свободу сумління і релігії“. Цю заяву легковірні чужинці блискавично рознесли по всьому світу. І вона робить велику приливу більшовицькій пропаганді.

Більшого фарисейства не можна собі уявити. Хто робить таку заяву? Микита Хрущов! Це виглядає точно так, якби кат, що цілий день відрубав сокирою на колоті людські голови, ввечері пробував ці голови пришивати на старе місце та ще й голосно кричати, що він їх зовсім не відрубав. Хто ж, як не той самий Хрущов особисто керував повною ліквідацією українських національних церков і фізичним винищенням їх служителів?

Як і повинно бути в СРСР, незалежно від постанови партії та заяв більшовицьких володарів про „свободу релігії“, вся колосальна машина совєтської пропаганди, що охоплює засоби преси, радіо і т. о., в останні часи оуже посилює антирелігійну пропаганду „науковими методами“. Цю кампанію вона спеціально сполучила з кампанією проти гугліанства та ніцизму. Матеріяли підташовують в тій спосіб, що вини за ніцизм і навіть гугліанство несе... релігія.

І от в умовах такої посиленої наклепницької антирелігійної кампанії,

що шашелем розточує кожну людську душу, мусять святкувати весь наш народ Різдво Христове і Новий Рік.

Ворог наш не тільки сальний, але й слібно мудрий. Він сильніші характеру винищує фізично, а слабших і молоді покоління калічить дугово. В цьому процесі дугового калічення цілий генераций особливу роль грає московська православна ієрархія. В найбільшій мірі пастир московської патріархії ведення в Україні і на українців і саме в цьому є найбільша небезпека для українців як нації і як християн. Постеся про боротьбу за українську душу.

Цілком прозімло, що відорністія європейці елладиста в елладській шпанді завжди є більшиа, ніж європейці приговиного елладиста в ярьі. Социм світлим місцем поневоленого народу була своя рідна церква з її національними традиціями і молитавою в рідній мові. Саме українська національна християнська церква була місцем душевного відпочинку від жагливої підсовєтської дійсности і ожерслом дугової сили, що овалло Україні відомиз і невідомиз героїв-патріотів, борців за правду проти зла і неправди. Тепер в наших, українських святит грамаг служать і промовляють висланиці московського патріярха, агента російського комунізму, провокатора в оязі священнослужителя.

Пропанандо агєнтів комуністичної Москви з церковного аману більше загрозлива і більше калічить дугово, ніж пропаганда совєтських радіостанцій і агітація на шпальтах комуністичної преси. Тяжко пересічній людині відрізати добро від зла, яке прикривається християнським іменем. І ця найбільша загроза для української душі вимагає від нас особливої уваги.

Різдво в 1954 році мусять стати початком широкої освідомлюючої акції про справжню ролю московської патріярхії і її органів, особливо на Україні. Для цього треба використати всі можливі засоби зв'язку з Батьківщиною. Треба добитися, щоб відповідні радіостанції вільного світу систематично включали в свої передачі матеріали про справжню ролю московської ієрархії та її агентури. Треба добитися включення в радіопередачі систематичного передавання Богослужень Українських Церков і проповіді. Треба дати знати нашому народові, що наша національна церква не зникла, що вона живе у вільному світі і що помисли її разом з народом на рідній землі. Пресові відомі наших церков повинні організувати широку висвітлення ролі московської совєтської православної церкви на Україні і по змозі навіть передавати на Україну деякі обвинувачуючі матеріали в формі листівок. Наші організації, які мають зв'язок з Батьківщиною, мусять у цьому допомогти.

Ця акція боротьби проти злочинного впливу Москви в галузі релігії потребує солідарности всіх наших національних церков. Тільки єдиний фронт правди проти неправди може забезпечити позитивні наслідки. Різдво 1954 року мусять стати початком не тільки об'єднаної всі наших церков у цій площині, але й початком їх об'єднання на ґрунті справжньої християнської солідарности.

Головна Команда Української Національної Гвардії найсердечніше вітає з великим Празником Новим Роком: весь Український Народ, його визвольнореволюційне підпілля на Батьківщині і всіх українців-воєнків у ворожих арміях: Президента УНР пана д-ра Степана Витвицького і Віцепрезидента пана генерала Олександра Удовиченка; Президію УНР і її Виконавчий Орган: Ієрархію і вірних усіх Українських Церков; всі українські політичні, військові та громадські організації і наукові установи; всі Красні Команди і всіх членів та прихильників Петлюрівського Руху.

Мюнхен, 20. 12. 1954

Головна Команда УНГ

Коментар

Осяги світової політики в 1954 р.

З найважливіших подій світової політики в 1954 році треба відмітити постанови женевської конференції про перемир'я в Індокитаї і рятують від провалу концепції консолідації Західної Європи та організації її збройних сил з участю німецьких дивізій. Довголітня війна в Індокитаї сильно виснажувала Францію і не давала їй змоги проявити значнішу ініціативу в Європі. Справу організації німецьких збройних сил гальмувала і ще далі гальмує Франція через історичні антагонізми поміж нею і Німеччиною.

Ініціатива консолідації Європи та організації її збройних сил походить від США і канцлера Союзу Німецької Республіки д-ра Аденауера. Спочатку був запланований пакт Європейської Оборонної Спільноти, що мав бути включений до Північно-Атлантичного Пакту. На брссельській конференції ця ідея була похоронена через негативне ставлення Франції, що було викликало в США велике розчарування Європою.

Ситуацію врятували дві події: несподівана і дуже активна ініціатива Великобританії і прихід до влади надзвичайно здібного політика і дипломата Мандес-Франса у Франції. Він потрапив здобути довіря дуже здиференційованого французького парламенту, зформувати стабільний уряд і спільно з прем'єром Великобританії Черчилем запропонувати нову форму організації європейських збройних сил.

З їх ініціативи була скликана паризька конференція, яка винесла рішення включити всі європейські армії, в тому числі і майбутню німецьку, до Північно-Атлантичного Пакту. Коли постанови паризької конференції будуть ратифіковані парламентами всіх країн учасниць, Німеччина автоматично стає суверенною державою. Парламент Великобританії перший уже ратифікував паризькі постанови. В наслідок додаткових гарантій США та Великобританії, Франція погодилася прийняти Німеччину в новий пакт. Ратифікація того пакту ще дещо гальмує спірне питання Сарської області.

Женевська конференція була великим тріумфом „мирного табору”. Молотов і Чу-Єн-Ляй були на ній не партнерами в переговорах, а переможними диктаторами. Захід пішов на всі поступки, що їх поставив большевицький блок. Большевицька пропаганда вміло використала ці успіхи, особливо в Азії. Про-

вал брссельської конференції ще більше був підсилив „правдивість” цієї пропаганди. Але далші події в Європі і особливо постанови паризької конференції показали Москві, що Захід все ж таки послідовно консолідується. Сильний натиск Москви на Париж, як показують події, не дає бажаного для Москви наслідку. Мандес-Франс заявив готовість до зустрічі „чотириох”, але тільки по ратифікації паризьких постанов. Це означає провал московської політики, на який Москва дала відповідь постановами „празької конференції” своїх сателітів, зокрема проголошенням організації східнонімецької армії.

На Далекому Сході протягом 1954 року також відбулося багато різних конференцій і робляться заходи щодо організації відповідних пактів (з ініціативи США). Уряд червоного Китаю заявив, що він мусить в найкоротшому часі „визволити” Формозу від панування національного уряду Чан-Кай-Ші. І вже було кілька спроб китайських большевиків висадити десанти на деякі менші острови, але національні китайські війська їх відбили. Можна припустити, що ці спроби будуть продовжуватись. Це означає посилення „гарячої війни” большевиків в інших районах Азії — бо в Кореї і Індокитаї вже паує „мир”.

На далекому Сході гостро стоїть проблема організації японської армії — так само гостро, як в Європі німецької. Проти організації цієї армії протестують Корея і національний Китай.

Але явна світова загроза від большевицької агресії примушує провідні чинники всіх націй в Європі та Азії шукати способів ліквідації найгостріших антагонізмів поміж поодинокими націями і об'єднання їх для спільної оборони цивілізації і культури.

Спростування УНГ

В часописі „Шлях Перемоги”, ч. 39, від 21. 11. 1954, що його видає ОУН Бандера, появилася повідомлення, що „Українська Національна Гвардія вступила до міжнародної організації „ІАНОС”, яку за допомогою Американського Комітету організує бувший гулаївець п. Василяк”.

Це повідомлення не відповідає правді. УНГ до ніяких організацій подібного характеру не входить.

Короткі вісті

Поміж Черчілом і маршалом Монтгомері виникла різниця поглядів на питання, хто має право рішення про застосування атомної зброї. Черчіль вважає, що це питання має вирішувати уряд, а Монтгомері — що військове командування. В протилежному випадку військове командування може такий дозвіл або не отримати зовсім, або отримати запізно, чим можуть бути спаралізовані стратегічні плани.

Літакобудування в США та СРСР робить колосальні поступки. За повідомленнями американських фахівців, СРСР уже випробує модель нової реактивної машини, яка має розвивати швидкість 4000 кілометрів на годину і досягати висоти легу 61 км.

Американська військова фльота отримала нову авіоматку тоннажем 60.000 тонн, класи „Форестал”. Це найбільша авіоматка світу.

Сенат США виніс догану сенаторові Мек-Карті за не прийняті в США методи зневаги людей при його роботі щодо викривання комуністичної агентури в американській армії, державних урядах і установах. Конфлікт поміж комісією Мек-Карті та армією викликав розкол у республіканській партії.

Новий уряд Японії під проводом Ігіро Гатояма висловився за дальшу тісну

Ліквідація Авакумова

Московське радіо 24. 12. 1945 повідомило, що там розстріляно заступника Берії, ген. Авакумова разом з 5-ма його співробітниками. Експерти советських відносин вважають цю подію продовженням акції партії по лінії обмеження впливів і влади поліційного апарату, що його був розбудував всевильний Берія. Ця держава в державі, ставши по стороні однієї з багатьох „партій” у партії, тобто клік, загрожувала б групі Маленкова.

Найдивовижніше виглядає обвинувачення проти Авакумова, що „він знищив велику кількість безневинних людей”. Хто ж йому давав на це директиви? Маленков! Отже повинні бути ліквідовані не тільки виконавці, але й ті, що давали їм директиви.

співпрацю апонської політики з США і всім Заходом, але при рівночасному нав'язанні торговельних стосунків з червоним Китаєм та іншими країнами комуністичного блоку.

Народний трибунал Єгипту засудив 2. 12. 54 на смерть атентатника на прем'єра, а також інших провідних членів „Муусулманського братства”. Влада заборонила цю організацію, що до неї належать також бувший президент Єгипту ген. Нагіб.

Франція як перша країна „НАТО” вже отримала найновішої системи електронні автоматичні прилади для прицілювання зенітної артилерії, які нагодять гармату на ціль скорше від швидкості авіаційного шуму і з точністю до однієї тисячної ступня.

Великобританія прискіпшеним темпом модернізує свою повітряну оборону. Всі старі важкі зенітні гармати йдуть на злам, а на їх місце приходять найновіші моделі і керовані на віддалі апарати, що їх частинно продукує сама Британія, а частинно купує їх в США.

Проблему військового транспорту Великобританія планує розв'язувати за допомогою спеціальних формаций гелікоптерів, що мають у великій мірі заступити автоколони.

Уряд США дуже активно розбудовує і модернізує цивільну оборону в усій країні. Там серйозно підвояється громадська опінія до небезпечних біологічних, хемічних та психологічних середників війни і саботажу, що їх ворог може несподівано застосувати проти США.

Осінні маневри відділів прикордонної Охорони Німецької Союзної Республіки показали дуже високий рівень командного складу і прикордонників і особливо зіграність поміж командиром і вояком. Так само зброя, транспорт і всі технічні засоби стоять на вимаганому рівні.

Уряд Швеції вирахував, що йому дешевше обійдеться купувати атомні бомби, ніж продукувати їх в Швеції. Великобританія дала згоду продавати свої атомні бомби Швеції або іншим зацікавленим країнам.

Маршал Монтгомері заявив, що коли вільний світ хоче пережити наступну світову війну, він мусить радикально змодернізувати свою мілітарну концепцію. Ці зміни мають полягати в застосуванні найновіших наукових і технічних засобів боротьби і в їх координації у глобальному масштабі.

ВОЛОДИМИР НАДДНПРЯНЕЦЬ

Християнський солідаризм

(II)

СВІТОГЛЯДОВО-ІДЕОЛОГІЧНІ ПІДСТАВИ
(ПОРЯДКОМ ДИСКУСІЇ)

I. Підстави органічної філософії
християнського солідаризму
Органічна побудова світу і суспільства

Земля як геологічне тіло, рослинне царство і тваринний світ, людина як фізична особа і всесвіт як космос — усе має свою ієрархічну побудову. Все і кожне зокрема складається з найменших і найпростіших частин. Розглядаючи весь сучасний світ як наслідок постійного розвитку, ми розглядаємо його не як об'єднаність механічних частин, пов'язаних між собою тільки причинним зв'язком, але як єдину органічну цілість, як єдність багатообразності. Дії в цій єдиній цілості ми розглядаємо не як об'єднаність механічних процесів, але як наслідок органічного зв'язку, як органічну діяльність з певною цілеспрямованістю.

Найбільш наочну органічну побудову частин одного цілого дають біологічні організми, починаючи від найпростіших тварин до сучасної людини. Окремі частини людини як органічної істоти: серце, легені, шлунок і т. д. складають один організм. Порушення праці однієї з частин негайно впливає на все ціле.

Звідси висновок, що окремі частини одного організму працюють у взаємодії солідарно. Коли солідарність порушується, наступають хоробливі явища, і коли солідарні дії не відновлюються, організм мусить відмерти. Під смертю розуміється перехід матеріальних частин в інший стан.

Таке саме явище спостерігаємо в організмі всіх живих істот. Навіть штучні механізми, зроблені самою людиною, працюють безперервно до того часу, поки їхні частини рухаються за солідаристичним принципом. Принцип солідарної взаємодії є підставою життя і внутрішнього розвитку. За цим принципом ідуть різні процеси — і під землею, і на землі, і над землею. Звідси ще один з найголовніших висновків, що солідаризм — явище неодмінне і закономірне!

Закономірність солідаризму діє і в національному та соціальному житті людського суспільства. Людське суспільство є також органічне ціле, що складається з окремих частин — рас і націй; нації складаються з соціальних груп або класів. Місце кожної соціальної групи або класу в су-

спільстві визначається не володінням засобами виробництва або правом на власність, а тією соціальною функцією, що вона виконує в організмі суспільства як цілого.

Жадна соціальна група або клас не є самовистачальна. Робітничий клас не може продукувати без постачальників засобів і сировини виробництва (в умовах капіталізму — приватних підприємств), технічної інтелігенції — і навпаки. Соціальна група працівників розумової та фізичної царин настільки складають одне ціле, що загальний розвиток без солідарної праці обох груп цілком неможливий. Без нормальної праці класів селян, що продукують сільсько-господарчі продукти, неможливе існування самих соціальних груп.

Кожне порушення солідарної праці поміж групами, що виконують різні соціальні функції в суспільстві, нації чи державі, викликають хоробливі явища, кризи і т. д. Наприклад: недодержання (з певних зрозумілих причин) своїх соціальних функцій селянством на землях, опанованих комунізмом, є однією з підстав кризи на тих землях. Система класової політичної диктатури комунізму порушує органічність цілого, солідарну взаємодію частин, і тому комуністична держава була, є і буде завжди в стані перманентної духової та матеріальної кризи.

Це є наслідки порушення закономірності солідаризму і органічності цілого

На протилежність до солідарної праці бджіл, бобрів, мурашок тощо, що має характер інстинктивної взаємодопомоги на базі пристосування до обставин, солідаризм у людському суспільстві є свідомо цілеспрямований. Окремі частини суспільства так тісно і органічно пов'язані між собою, що доктрина класової боротьби в суспільстві, проголошена як неодмінний принцип, є протиприродне явище для всього організму.

Природний солідаризм у суспільстві особливо наочно проявляється в родині як найнижчій клітині суспільства і в нації як у вищій. Особливо яскраво солідаризм як рушійна сила суспільства виявляється в часи небезпеки і в цілеспрямованому процесі для осягнення мети. Дослідники-біологи спостерігали і спостерігають це в світі тварин. Дослідники-історики — в історії народів та націй.

Дух солідаризму в суспільстві — наприклад, в нації — настільки перевищує все інше, що в 2-ій світовій війні керівництво міжнародного комунізму в Москві — для свого рятунку — апелювало не до окремих соціальних класів, а до солідаризму всієї російської нації. Цей факт з ідеологією комунізму, яка побудована на класовому розчлененні суспільства і на обов'язковості боротьби класів блискуче довів на практиці правильність органічного світогляду і самого принципу солідаризму.

Найбільш досконалим втіленням органічності будови і яскравим проявом принципу солідаризму є військово. Вся будова війська від роя через курінь, через дивізію до армії як найвищої організованої цілості являє собою єдиний організм. Органічність в армії є не тільки підставою її побудови, але й її дії. Сама військова дія, бій чи інша військова операція може вестися і осягнути свою мету (перемогу) тільки на підставі органічної взаємодії окремих частин і окремих родів зброї. Взаємодія танкових частин з летунством, що руйнує ворожі матеріальні засоби, створює передумови для зайняття терену піхотою. Цією органічною взаємодією осягається виконання поставлених військових завдань.

На підставі дослідів науки і висновків з аналізу існуючого — християнський солідаризм визнає органічний світогляд. Органічний світогляд не протиставляє дух і матерію як рівні величини, але вважає, що ці два основні елементи тісно пов'язані в дії, при чому дух, як творець, є керівною силою, має пріоритет. Органічний світогляд не визнає, що тільки „свідомість визначає буття”, але вважає, що свідомість і буття перебувають у постійній взаємодії як органічне ціле. При тому свідомість є функцією духу, а не самостійним творцем.

Сила розвитку

Визначення головної сили розвитку являє собою одне з осередніх питань у суспільному житті. В світі є дві основні тези щодо визначення факторів розвитку, які одна одну взаємно поборюють.

1) Ідеалістичний світогляд твердить, що головним фактором розвитку є гармонійна співпраця, що світ розвивається шляхом еволюції.

2) Матеріалістичний світогляд, особливо його крайня течія, марксизм, вважає, що головною силою розвитку є боротьба, що світ простує революційним шляхом.

Безперечно, що ідеалістичний світогляд, особливо так званий „конкретний ідеалізм” ближче стоїть до правди, ніж матеріалістичний марксизм. Але в світі, крім Творця, немає нічого досконалого. Тому на практиці не може бути абсолютного солідаризму і ще меншою мірою — абсолютної боротьби.

Органічний світогляд вважає, що головна сила розвитку є солідарна взаємодія частин цілого, бо навіть боротьба може бути лише при умові, що в середині самих таборів супротивників є солідаризм. Об'єднуюча солідарність є більш природним фактом, ніж роз'єднуюча боротьба.

Таким чином сама боротьба можлива лише на підставі внутрішньої солідарності тих, що борються. Солідаризм не відкидає безкритично і явища боротьби, але і не вважає її за головну підставу розвитку чи неодмінний фактор про-

Майор Б. Л — к

Органи Безпеки ССРСР

Від редакції. В числах 9, 11 і 12 часопису „Меч і Воля“ були подані описи побудови советських органів МВД, ГУГБ („Главное Управление Государственной Безопасности“) і ГУ ОИ („Главное Управление Пограничной Охраны“). З уваги на актуальність теми ми продовжуємо серію цих статей.

В міжчасі в органах безпеки ССРСР зайшли знову зміни. ГУГБ (колишнє МГБ) знову виділено з системи МВД (управління залишилися ті самі) і утворено окрему установу під назвою „Комитет Государственной Безопасности“ під керівництвом А. Й. Серова. Крім нього, в комітет входять: 1) міністер внутрішніх справ (МВД, 2) секретар ЦК КПСС і 3) представник Генерального Штабу — керівник ГРУ („Главное Разведочное Управление“). Цьому останньому й хочемо сьогодні присвятити трохи місця.

„Главное Разведочное Управление“ (ГРУ) є відділом Генерального Штабу. Завданням ГРУ є вести стратегічну та тактичну роботу для советської армії.

ГРУ розподілене на оперативні підрозділи, що діють у поодиноких країнах за м/б такою самою схемою, як ІНУ КГБ („Иностранное Управление Комитета Государственной Безопасности“, дивись „Меч і Воля“, ч. 11, стор. 5).

Найбільш будуть цікавити наших читачів, мабуть, способи, засади та методи роботи ГРУ і його найнижчих клітин, що діють у поодиноких країнах.

Керівником розвідної сітки ГРУ в даній країні є резидент. Зasadниче резидент ніколи не мешкає в тій країні, резидентом якої він є. Він мешкає в одній з сусідніх країн і з неї керує всією роботою. Йому гостро заборонено розвивати будь-яку роботу проти країни свого замешкання. Коли випадково трапляються якісь матеріяли чи джерела здобування матеріялів у країні його замешкання, він негайно передає їх резиденту цієї країни. Цей другий може мешкати в країні операційного резидента. Це пояснюється тим, що кожна країна в першу чергу бореться проти елементів, що працюють проти неї.

Резиденти в засади ніколи не бувають громадянами ССРСР, як і громадянами тієї країни, в якій вони мешкають. Резидент мешкає офіційно, бувши добре законспірованим. Він не ангажує інформаторів і не утримує з ними жодного персонального зв'язку. Сіткою інформаторів він керує при допомозі посередників і зв'язкових, старанно дбаючи про те, щоб його особа була відома якнайменшому числу людей.

В завдання резидента входить: контролювати сітку, давати напрями для її праці, регулювати фінансові справи, збирати матеріяли та їх опрацювати, передавати їх до централі ГРУ, розбудовувати шляхи контакту з централюю і т. д.

Основну роботу проводять т. зв. посередники. Вони можуть бути громадянами країни, в якій працюють. Вони збирають матеріяли і ангажують нових співробітників. Особисто дуже рідко знають резидента, з яким зв'язані тільки при допомозі зв'язкових.

Головним джерелом інформації і резервуаром агентів є комуністичні партії в даних країнах. В ГРУ вони мають псевдонім „сусід“. В кожній КП є вищий урядник, що має завдання постійно збирати інформацію від членів і прихильників і при допомозі посередника пересилати їх резиденту. Контакт резидента з КП відбувається в засади тільки при допомозі посередника і дуже рідко — особисто. Хібащо в дуже важливих справах. Цей урядник стало підшукуюче потрібних агентів і їх прізвиська передає посередником далі резиденту, який повідомляє про їхні прізвиська і про можливість праці централю ГРУ. Централю при допомозі ІНУ КГБ перевіряє їх і передає резиденту своє рішення. При позитивному рішенні ці новозавербовані співробітники, перейшовши пробний час, прикріплюються до одного з посередників, зв'язок з яким проходить теж найчастіше за посередництвом зв'язкових. Ці новозавербовані агенти автоматично вибувають з праці в інформативному відділі КП.

В житті сітки ГРУ для всього вживаються виключно псевдоніми. Кожний працівник, кожна країна, кожна технічна річ мають свою назву, і обов'язково вживається тільки вона.

Одною з найтрудніших справ у праці кожної сітки є зв'язок з централюю ГРУ. Чого варті найкращі інформації, коли нема змоги передавати їх до Москви? Всі інформації пересилаються завжди зашифровано. В мирний час їх пересилають мікрофотографією або писаними симпатичними чорнилами у формі листів до іншої країни на відповідну замасковану адресу, а звідтам за посередництвом знову ж такі спеціальних посередників їх передають советському військовому аташе, який скеровує все до централі. Таким способом централю ГРУ утримує теж контакти з поодинокими резидентами. В час війни найбільше вживається радіозв'язок. Коли через якісь обставини резидент утратив контакт із централюю ГРУ, то лише в такому випадку він його

може нав'язати знову за посередництвом військового аташе, до якого він зголошується, але ніколи в тій країні, де він мешкає, або в країні його операцій. Це мусить бути якась третя країна.

Резидент час від часу зустрічається з кур'єрами, що прибувають безпосередньо з централі. Зустрічі ці відбуваються знову таки на терені третьої держави. Найчастіше ціллю цих зустрічей буває одержання відповідного інструктажу або грошей. Однак грошові справи найчастіше полагоджуються при допомозі кур'єрів. На утримання своєї сітки резидент одержує стільки, скільки його співробітники потребують на утримання, відповідно до свого соціального становища. Ставка, нпр., резидента становить 250 — 500 доларів, а посередника чи інформатора — 100 — 200 доларів місячно.

Працівники агентурної сітки ГРУ зарховуються в склад Советської армії. Їм дають відповідні військові ранги і за добру працю нагороджують орденами, які їм вручаються лише після повороту в Советський Союз. Згідно з приписами, по п'ятих роках праці кожний такий агент мав би повертатися до Советського Союзу, але в практиці це буває дуже рідко. Коли хтось і повертається, то хіба для перевихову, підготування для інших завдань чи для перекинення до іншої країни. ГРУ, притягнувши раз когось до своєї агентурної роботи, так легко вже не випускає з своїх лап. Агентів лишастись або далі працювати, або... чекати на своє знищення.

Особливу увагу розвідці органи ССРСР приділяють політичній еміграції поноволених московським комуністам народів.

Справами політичної еміграції займаються майже всі відділи органів безпеки і ГРУ, але загальне керівництво спочиває в руках кол. посла ССРСР в США — Панюшкіна.

Співпрацюючи з усіма відділами органів безпеки, Панюшкін має до розпорядження майже необмежені матеріяльні засоби і можливості інфільтрації агентури до лав еміграції. Методи праці органів безпеки ССРСР є дуже примітивні і за довгі роки панування комунізму майже не змінилися. Ті самі методи, яких терористичні органи комунізму вживали давніше, нпр., у справі відомого „Тресту“, вживаються і тепер.

Боячись більш за все відриву від ССРСР національних республік, зокрема України, советські органи безпеки часто організують і фінансують такі емігрантсько-політичні організації і їх пресу, які кричать проти „розчленування Росії“ і провадять політику збереження російської імперії.

Улюбленою метою є провокація при допомозі завербованих агентів з сердовища емігрантів, зокрема серед тих, які за роки еміграції здобули собі серед емігрантів довіря і пошану. Агентура,

прикриваючись ім'ям політичних противників комунізму, використовується перш за все для поширення розкладової роботи серед емігрантських політичних організацій, для збирання першоджерельних інформацій про еміграцію і для скеровування праці керівництва політичних антикомуністичних організацій в провокаційний бік, потрібний у даний момент для КПСС.

Ця агентура, з авторитетними для еміграції іменами, має також завдання викликати в еміграції примиренче ставлення до комунізму, як ідеї, через глорифікацію окремих комуністів, популяризацію колишніх опозиційно-настронних комуністичних діячів тощо. Така праця, як правило, прикривається димомовою завісою наповально-визвольної боротьби.

Для виконання своїх завдань така агентура за всяку ціну старається пролізти до керівництва політичних організацій, особливо в різні координаційні центри. Справа Крутія є дуже яскравим прикладом. Немає сумніву, що найближче майбутнє принесе нам ще багато несподіванок.

Терор проти родичів політичних емігрантів, купівля окремих людей за гроші, обіцянки прощення минулих гріхів, вбивства і викрадення політичних діячів, компромітація їх перед урядами держав, де вони мешкають, засилка агентури як „утікачів“ — таким є арсенал засобів боротьби КПСС з політичною еміграцією.

Через необережність емігрантської преси советська розвідка має дуже багато матеріялів безпосередньо з наших газет та журналів. Советська розвідка використовує, нпр., у газетах „відділ розшуків“. Прикриваючись формою полеміки в газетах, советська агентура часто намагається розкрити псевдоніми авторів антикомуністичних праць, щоб потім органи безпеки ССРСР могли їх шантажувати, послугуючись для цього їх родичами по той бік залізної завіси.

Мусимо тут наголосити, що розкриття советської агентури в наших лавах є наше першочергове завдання. Для цього ми в першу чергу мусимо навчитись аналізувати політичну лінію і методи дії окремих середовищ та окремих осіб. Правильна аналіза часто викриває провокаторів. Мусимо не закривати очей на фінансові можливості окремих середовищ і осіб, вииснюючи їх джерела. Аналіза поведження окремих осіб і правильна оцінка їхніх дій уможливить дальшу провокативно-агентурну працю осіб, подібних до Крутія.

Праця советських органів безпеки серед політичної еміграції вимагає обширішого висвітлення, і до цього питання ми ще повернемося в найближчих числах „Наступу“.

II. Ідейно-політичні засади

Нація

Солідаризм розглядає націю як найвище органічне об'єднання в суспільстві нашого часу. Сам розвиток племен чи народів до нації є можливий тільки в солідарній свідомості, в почуванні себе як нації. За елементи, що творять об'єднання людей як націю, солідаризм визнає: загальну культуру, загальну економіку, загальне історичне минуле, загальне родове походження тощо. Але головне, що об'єднує націю, є спільність інтересів для досягнення загальнонаціональної мети в майбутньому.

Нація є основною складовою частиною світового суспільства, і через солідарні дії націй скріплюється органічна цілість і світового суспільства. З цього погляду така ідея, як „міжнародна солідарність пролетаріату“, побудована на принципі еднання носіїв тільки суспільно-економічної функції, провадить до розбиття нації, а тим самим і всього суспільства як органічного цілого.

Практика політичного життя суспільства довела, що коли націю розглядають ізольовано від світового суспільства, то це логічно приведе до створення ідеологій з засадою вищости однієї нації над іншою. Шкідливість такого погляду не потребує доказів. Погляд вищости однієї нації над другою викликає так звані шовінізм, що може набратися зоологічних форм. Шовінізм — це протиприродне відокремлення, що ізольує націю від суспільства як органічного цілого. Тим самим у середині нації він поширює обмеженість у сприйманні загальнолюдських цінностей. Це гальмує природний розвиток нації і раз-у-раз ставить під загрозу існування національної державності.

Солідаризм визнає здорову національну свідомість, яку можна назвати здоровим націоналізмом. Націоналізм, як моральне розуміння конечности служіння і жертвенности для нації, через націю служить всьому людству. Соціяльне життя людства не терпить протиставлення частини цілому. В цих випадках до домінуючого становища приходить одна класа або, як це показала практика життя, виникає монополія влади однієї партії. Тому солідарність, як взаємодопомога і взаємодія в одному органічному цілому нації, є єдина можливість уникнути середнаціональних струсів і тоталітаризму. Виниклий з порушення солідарности в нації тоталітаризм обов'язково створює передумови для зударів поміж націями. Роля людини в національному організмі, як свідомого чинника національного буття, є центральна. Ступінь значення кожного визначається не його класовою ознакою, але тільки виконанням тієї чи іншої національно-соціальної функції.

Носіями ідеї національної єдності й національного розвитку повинні стати ті, хто найбільшою мірою здібні до творчости для добра нації. Труднощі з наявности різних

народностей у національних державах солідаризм не знає. В політичній площині в національній державі всі, хто мають державну приналежність, рівні перед законом. Вони мають рівні права й рівні обов'язки. Взаємини між націями солідаризм регулює з погляду органічної цілості світового суспільства.

З погляду солідаризму, як ми його розуміємо, щоб досягти принципової рівности націй, потрібна ліквідація несаможиттєвих територій з національним населенням, організація національних держав на етнографічних теренах. Національність мусить бути привернена справжній суверенності. Можливі в дальшому, з розвитком суспільства, і міжнаціональні об'єднання, але вони можуть складатися тільки між цілковито суверенними націями-державами на підставі абсолютної вільности вибору. Органічний світогляд розуміє створення єдиного цілого у випадку міжнаціональних спільнот на підставі об'єднання повноцінних частин.

Державну форму національної спільноти солідаризм не передіришує, бо вважає впріщення цього питання прерогативою нації. Але вважає, що ця форма повинна мати підставою не диктатуру, лише народоловду. Носії державної влади відповідають перед народом.

Сама держава повинна будуватися як правова, на універсальних вселюдських підставах права. Класове, расове або інше подібне розуміння права виключається. Згідно з таким розумінням будови суспільства, виходячи з органічного світогляду і засад солідаризму, стверджується й соціально-економічна концепція.

Соціально-економічна концепція

Національне чи народне господарство солідаризм розглядає також як єдине органічне ціле. Солідарна взаємодія в соціальному розумінні забезпечується такою економічною системою, де людина не може бути об'єктом експлуатації та де кожний зокрема і всі разом об'єднані загальною ціллю спрямованістю. Така система мусить поєднувати в собі як органічне ціле такі основні фактори: людину, засоби виробництва і національно-суспільний порядок держави.

Організація господарства повинна бути побудована таким способом, щоб, з одного боку, не дати можливості нагромадження великих капіталів у руках приватних осіб, а, з другого боку, щоб звести бюрократичну державну опіку над господарством до потрібного мінімуму. В цьому лежить ключ до ліквідації соціяльних конфліктів. Економічна нерівність при такому порядку мінімальна і виникає тільки з різниці у здібностях до творчости, в ініціативі, кваліфікації тощо. Така різниця є природною.

Нам здається, що соціально-економічна концепція побудови народного господарства в самостійній українській

з найважливіших світових питань, що визначає взаємини між людьми, націями й державами: етиці. Ця помилка мститися тепер у практичних відносинах між людьми, між націями й державами. Центральне питання етики: взаємини між метою й засобом — не знайшло свого правильного розв'язання в філософських підставах більшости сучасних ідеологій. Тому вимога християнської етики, щоб високої мети досягалось не будь-якими, але відповідно чистими засобами, — занедбана. Принцип „мета виправдує засоби“ безперечно дискредитує саму мету. Таким чином етика як теорія значною мірою визначає практику суспільного життя.

Філософ Кант зформулював так звану „етику обов'язку“, тобто мораль на підставі закликку сумління. Коли сумління матиме християнський критерій добра і зла, то це й буде тією надособовою вартістю, від якої залежить доля людства як соціальної спільноти.

З погляду християнської етики готовість до саможертви сама з себе ще не є абсолютно високою духовою вартістю. Ми знаємо приклади, коли люди жертвували свідомо своє життя для антиморальної ідеї, скажімо — для перемоги тоталітаризму або за принципі нахилання волі меншости більшости. Така жертва має негативний характер самоцілі і є неповноцінною. Формула „загальне добро“ мусить мати ідею служіння моральним, понадособистим цінностям. Це служіння може мати моральну цінність у жертвенности і служінні для цілого, скажімо — для нації або суспільства.

Зловживання формулою „загальне добро“ в нації дні стало постійним явищем. Служіння, наприклад, нації, як одній з найвищих цінностей в суспільстві, люди підмінюють служінням партії або класу. При чому аспект такого служіння є завжди егоїстичний, бо сама нація розглядається як частина своїх і чужих. Світ абсолютних цінностей — віри в Бога, правди, любові і краси — через відсутність загальнолюдського критерія стає умовним, і не провадить до духового занепаду, що своєю чергою робить матеріяльне життя нестерпним.

Солідаризм визнає, що любов до окремої людини в світлі правди й краси поширюється до найвищих суспільних форм: любов до однієї людини переростає в любов до нації або суспільства. Звідси принцип, що вища основа морального закону, стремління до добра однієї виростає до стремління до добра колективу, а не навпаки. Коли вищий моральний закон, що випливає з християнського розуміння добра і зла, стане загальнолюдським принципом у світі морального обов'язку, тоді соціяльний світ суспільства набере характеру досконалої органічності і солідаризму як дії в найкращому значенні цього слова. В цьому є вихід з того становища, в якому суспільство опинилося в нашу переходову добу.

Морське озброєння ССРС

(Спроба характеристики)

Перед другою світовою війною советська проаґаґада особливо підкреслювала непереможність своєї воєнно-морської флотії. Можна сміло сказати, що на флоту припадало щонайменше 40% реклямі і вихвалення збройних сил ССРС.

Що ж показала друга світова війна?

З самого початку війни морська флотія ССРС була фактично заблокована в її базах. Німецька флотія з Північного Німецького моря пройшла майже до Кронштадту. Бойові кораблі німецької флотії не раз навіть підтримували свої наземні війська вогнем з моря на підступах до Ленінграду. Японські підводні човни безкарно діяли вздовж далекого узбережжя ССРС. В Чорному морі сталося те саме. Чорноморська флотія була примушена шукати порятунку в самоблюкаді в новоросійському порту.

Самою причиною всіх цих невдач? Було причиною всіх цих невдач?

Шукати цієї причини в особовому складі флотії, тобто в моряках, не можна. Оборона Севастопольської фортеці, берегових укріплень на горі Колдун біля Керчі, а також бої частин морської піхоти, зокрема 73-ї морської бригади при обороні Керчі, показали, що боєздатність особового складу як флотії, так і берегової оборони та морської піхоти була подивуварта. Отже, особовий склад тут ні при чому. Причини поразки треба шукати глибше, а саме — в технічному рівні країни і самої флотії.

Морська флотія ССРС перед останньою війною з технічного боку стояла дуже низько. Бойові кораблі на 70% були старими, побудованими ще перед першою світовою війною. І хоч більшість їх модернізували, все ж вона залишилася висловлюючись морською термінологією, „старими калашами“. А та частина бойових кораблів, яка була новіша (це стосується зокрема підводних човнів та москитної флотії), все ж була за своєю конструкцією застарілою. Тоді як Німеччина робила найбільший натиск в морському озброєнні на підводну та москитну флотію (перша — для далеких дій, а друга — для оборони узбережжя), ССРС мав тільки два типи підводних човнів: „Малютку“ — для прибережної дії і „Щуку“ — для далекої дії. Обидва ці типи були застарілими.

Не краще стояла справа з постачанням. Коли наземні війська в перших роках війни часто були примушені жити на „підніжних харчах“ чи вживати трофейної зброї, то за флотію немає чого й говорити. Часто торпедні катери не могли атакувати ворога тільки тому, що

не було торпед, і т. д. Але по закінченні минулої війни советська флотія зовсім змінила своє обличчя. Советський крейсер „Свердлов“, що прибув до Лондону на свято коронації, звернувшись на себе увагу всього Заходу, бо він був високо модерною морською бойовою одиницею з добре вишколеною заголом.

Зміна обличчя советської флотії сталася за рахунок того, що советському Союзові (з вини альянтів) прпала найбільша кількість бойових кораблів держав Осі і морських винаходів цих держав. Так само більшовики вивезли до ССРС і примусили працювати на себе всіх німецьких морських фахівців, які тільки попали до їх рук.

Досвід другої світової війни показав, що підводна флотія має велике значення і що великі бойові кораблі, не устатковані відповідними технічними приладами та озброєнням, являють собою не бойові одиниці, а „плаваючі труни“. Цей досвід примусив більшовиків задуматись над озброєнням флотії. І треба признати, що в цьому напрямі ССРС добився неочікуваних наслідків. Сьогодні Советський Союз стоїть на другому місці в світі (після США) щодо морського озброєння. За доступними даними ССРС має: 370 підводних човнів, 20 тяжких та легких крейсерів, коло 110 есмінців та міноносців і 3 лінійки. З останніх два є старими: „Паризька Комунa“ (сьогодні — „Севастополь“) і „Марат“. Третій лінійкор, „Советський Союз“ побудовано в роках 1939-43 в Архангельську, водо-тоннажністю на 35 000 РБТ. Щоправда, розвиток техніки озброєння був набагато швидший, ніж будівництва цього морського колоса, і тому його також довелось модернізувати. А саме: на двох його вежах, замість тяжких гармат, встановили апарати для вистрілювання керованих на віддалі торпед і ракетних стрілен.

Однак цей морський колос, не зважаючи на його модерне озброєння, при сьогоднішній техніці ведення морської війни, має вартість тільки для охорони узбережжя. Це видно хоч би з прикладу німецького лінійкора „Бісмарк“, що, не зважаючи на своє наймодерніше озброєння і найбільшій з усіх кораблів світу відсоток непотопленості, не міг прорватися з Німецького моря в Атлантийський океан, тоді як німецькі підводні човни безкарно оперували на всіх шляхах сполучення США та Англії. Щоправда, „Бісмарк“ витримав двотижневий бій з 117 бойовими одиницями англійської флотії і морської авіації, єдиною сальвою тяжкої артилерії потопив найбільший у світі англійський лінійний крейсер „Хууд“, а все ж таки й сам був потоплений.

Такі приклади примусили більшовиків задуматись над питанням підводної флотії. Для розбудови її було використано все, починаючи від винаходів держав Осі в час війни і винаходів морських фахівців тих держав, які були вивезені до ССРС по війні, і кінчаючи винаходами західних держав, які попали до більшовицьких рук через агентів. Одним з перших винаходів, удосконалених і найбільше використаних більшовиками для розбудови підводної флотії, були німецькі підводні човни типів XXI та XXVI. Тип XXI, так званий „шнрхель“, має спеціальну віддихову трубу, що дає йому можливість фактично перебувати час перебувати під водою. Тип XXVI цілком відрізняється від старих підводних човнів, бо рухається не з допомогою дизельного мотора на поверхні і електромотора під водою, а лише одним мотором і в першому і в другому стані. Цей мотор працює на мішанці супероксиду водню з дизельною оливою (соларкою) і тому для своєї праці не потребує повітря. Віддихова ж труба, як і в типі XXI, дає можливість, не спливаючи на поверхню, набирати повітря для залоги. Крім того, такий підводний човен розвиває під водою далеко більшу швидкість, ніж човен з електромотором (і понад 26 вузлів), отже таку, яка перевищує швидкість майже кожного транспортного корабля. Такі човни почав будувати по війні не тільки ССРС, але й західні держави, лише ССРС мав у будівництві перевагу, що до його рук по закінченні війни попали 10 нових човнів названих двох типів.

З цього видно, що більшовики потужно розбудували свою флотію в порівнянні до передвоєнної. Якщо ж взяти до уваги неперевірені відомості про будівництво в Архангельську двох нових лінійкорів типу „Советський Союз“ і декількох лінійних крейсерів, устаткованих ракетною зброєю, яка за своєю боєздатністю дорівнює американській морській ракеті „Вікінг“, а також катапультами для вистрілювання керованих на віддалі атомних ракет, то можна сміло сказати, що ССРС розбудував свою флотію на одну з сильніших у світі. Однак, тільки наведеними даними в характеристиці советської морської флотії обмежитись не можна.

До певного часу на Заході мало рахувалися з ростом морської флотії ССРС. Тут панувала думка, що ССРС через своє географічне положення змушений тримати щонайменше чотири флотії: Балтійську, Чорноморську, Північну та Далекосхідну. А таке розкидання флотії по незв'язаних між собою морях, ослаблює її. Але останні роки показали помилковість цієї думки.

Коли уважно придивитись до сітки каналів на терені ССРС (як побудованих, так і тих, що будуються), то бачимо, що вони зв'язують між собою всі моря ССРС,

»Національна Трибуна«

В грудні 1954 р. вийшла в США спеціальна одноднівка „Національна Трибуна“, що її видала група Бандери. Весь зміст цієї спеціальної публікації спрямований проти УНРади; в ній використовуються компромітуючі матеріали, що якимсь чином попали в руки бандерівців.

Серед цих матеріалів опубліковано фотокопію оригінального секретного листа лідера УРДП Ів. Багрянного до члена ЦК цієї партії М. Воскобийника, що тепер перебуває в США, і копію звіту іншого члена КК УРДП до Ів. Багрянного.

Ці засекречені документи УРДП ви-

(Закінчення на 7-ій стор.)

крім Далекого Сходу. На підставі доступних відомостей про конструкції шлюзів на цих каналах і про глибину каналів можна з певністю сказати, що бойові кораблі, включно до міноносців та есмінців, можна буде кожноразно перекинути з льодового океану чи Балтики в Чорне чи Каспійське море, не виходячи поза територію ССРС. З військового погляду це означає заощадження щонайменше однієї флотії. Крім того, розбудова каналів на півдні України з Каховським та річки Молочною водосховищами забезпечує в потрібному випадку не тільки рух морських бойових одиниць по Дніпру аж до Запоріжжя, але так само дозволяє цим одиницям проходити з Запоріжжя до Миколаєва, не виходячи в Лиман Дніпра, чи з Запоріжжя через водосховище річки Молочної, Південно-український та Північно-кримський канали доходить до Керчі чи Феодосії, не випливаючи в море. Ця система каналів забезпечує також від таких „несподіванок“, які довелось пережити Чорноморській флотії в останній війні. Навпаки, на випадок захоплення ворожою флотою Чорного, Балтійського чи іншого морів, флотія має можливість або вийти з моря в систему каналів і звідти діяти проти ворога, або прилучитись до іншої флотії. Ще одна перевага системи каналів полягає в тому, що відпадає потреба будівництва великих морських баз на узбережжя, бо є можливість свого роду самопостачання безпосередньо з місць виробу тих чи інших потрібних флотії матеріалів, а також дозволяє закладати верфі в середині країни, що полегшує будівництво кораблів навіть у час війни. Виняток у справі руху по каналах становлять лише більші бойові кораблі, а саме: крейсери лінійки та авіоносці. Зрештою останні для советської флотії не мають великого значення, і в ССРС їх майже не будують. СВР

державі повинна врахувати досвід різних країн. Дотепер у світі панують дві форми: капіталістична в демократичних умовах і так звана соціалістична в умовах диктатури. Досвід показав, що капіталістична форма господарства поволі набирає так званого державно-керуючого характеру, а так зв. соціалістична, советська потребує значною мірою роздержавлення. Так вимагає розвиток суспільства.

З другого боку, при створенні різних соціально-економічних концепцій для майбутньої звільненої України треба врахувати ті зміни, що протягом більш ніж 30 років там відбувались. Ігнорувати ці зміни неможливо. Україна не має власних капіталістів, тому й не матиме хоробливого процесу в справі націоналізації потрібних об'єктів. Жаден майбутній уряд у самостійній українській державі також не зможе собі дозволити дарувати приватним особам машинобудівельні або тракторні заводи, електростанції тощо — все, що силами народу побудовано останніми десятиріччями. І коли капіталістична система господарства переживає тепер болючий процес тенденції щодо удержавлення, то для України, навпаки, відбудеться процес радісного звільнення від суцільного державного капіталізму. Бо так звана соціалістично-советська система є системою особливого державного капіталізму в усіх галузях народного господарства.

Саме в цьому полягає щаслива обставина для запровадження на нашій батьківщині справедливого соціального ладу.

Господарство не є самоціль, тільки засіб для досягнення мети. Тому все народне добро — ліси, ковальні, шляхи сполучення, пошта, телеграф, банки, тяжка і військова індустрія тощо — лишається власністю народу.

За винятком тих діянок чи об'єктів народного господарства, які в кожному окремому випадку будуть визнані потрібними для націоналізації, решта може мати форми приватної власності, кооперації чи комунального господарства. Вибір утворення приватної власності або організування кооперації цілком вільний. Прямус у цих питаннях виключається, і це повинно бути гарантоване законом.

В умовах націоналізованої частини господарства тим, що працюють у ній, дається можливість проявлення особистої ініціативи в питаннях удосконалення організації і техніки виробництва за спеціальну преміальну платню.

Робітництво, технічний склад і службовці також беруть участь у прибутках тих націоналізованих підприємств, де вони працюють. Так поєднуються в націоналізованих підприємствах принцип особистої ініціативи з колективною цілеспрямованістю.

Особливе становище селянства вимагає особливого розв'язання. Воно, на нашу думку, може полягати тільки в тому, що вся земля (в умовах України — т. зв. колгос-

пна) передається без усякого викупу у вічну й спадкову власність селянам, за принципом, що земля й наслідки праці на ній належать тим, хто цю землю обробляє. Повинно бути створене спеціальне земельне законодавство, яке унеможливило б земельну спекуляцію і відновлення поміщицьких господарств. Держава мусить зобов'язатися допомагати селянам у відбудові й організації сільсько-господарських машинних, що потребують для їх купівлі великих капіталовкладів, через консультацію фаховими агрономічними силами тощо. Селяни-господарі можуть об'єднуватися в товариства для спільного оброблення землі чи в іншу кооперативну форму, але виключно за своїм власним бажанням.

Вся соціально-політична концепція звільненої від російсько-комуністичного панування України повинна б, отже, бути побудована на таких засадах: 1) загальна контроль держави над усіма формами народного господарства, включаючи й приватний сектор та кооперацію, проте тільки в межах захисту загальнонаціональних інтересів; 2) допомога тій приватній ініціативі в господарстві, яка не шкодить інтересам нації або суспільства; 3) створення умов для поєднання соціально-економічних інтересів працюючих і працедавця (пям працедавцем може бути держава, приватна особа або управа кооперації); 4) всі сектори народного господарства, в тому числі й націоналізоване господарство, є рівні перед законом; 5) регулювання взаємин між працюючими й працедавцями і забезпечення соціальних гарантій для всіх належить до компетенції держави на підставі спеціального законодавства; 6) законодавство виходить з розуміння солідарності членів суспільства і має підставою християнську мораль.

Нам здається, що для правильного вирішення соціально-економічної проблеми сучасності не є головним протиставлення націоналізованого і приватного господарств. В обох цих системах є безперечно свої цінні моменти.

Головне питання полягає в тому, щоб знайти потрібну рівновагу між усіма формами господарства і включити приватну ініціативу і особисті інтереси в загальну народногосподарську цілість. Часткова націоналізація засобів виробництва не є тим страхіттям, як це собі дехто уявляє. Наприклад, в Франції і в Німеччині вже від десятиріч націоналізовано залізницю, але від того Франція і доптігерська Німеччина не стали тоталітарними державами. Все залежить від суспільного порядку в державі.

Християнський солідаризм органічно об'єднує інтереси людини з національно-економічними потребами нації на підставі особистої вільності. В цьому є його головна сила як соціально-економічної концепції.

Організація сил

Як відомо, кожна ідея стає рушійною силою, коли вона опановує душі людей.

Світогляд та ідеологічні підстави християнського солідаризму відбирають ґрунт від ідеології комунізму з його псевдонауковими „залізними законами“ розвитку суспільства. Крім того, ідейні підстави християнського солідаризму в нашому аспекті є водночас запереченням намагань так званих російських „солідаристів“ використати ідеї й назву солідаризму для виправдання російського імперіалізму.

Це намагання прикритися солідаризмом для збереження російської імперії під іншим прапором, містять у собі нову загрозу для всіх поневолених Росією народів і вільного світу. Мусимо до нашого фронту ідеологічної боротьби з російським імперіалізмом і комунізмом долучити другий фронт: фронт боротьби з псевдосолідаризмом. Українці мусять повернути солідаризмові його справжній, християнський характер — на протилежність псевдосолідаризмові імперіалістів.

Все це свідчить про те, що українські християнські солідаристи повинні бути організаційно об'єднані. Але християнський солідаризм не вкладається в розуміння звичайної політичної партії, бо християнськими солідаристами можуть бути українці з різними політичними програмами, при одній лише умові, що вони визнають його світогляд і ідеологічні підстави.

Християнський солідаризм органічно пов'язаний з характером і з усією історією українського народу. Ще за княжої доби Володимир Великий на підставі християнського світогляду за допомогою солідаризму з розрізнених поганських племен заклав початок нації і великої української держави.

Наше низове лицарство, Військо Запорозьке було справжнім втіленням солідаризму на практиці. В героїчній боротьбі 1917 — 1921 рр. найкращі сини й дочки українського народу виступали солідарно за волю та щастя свого народу.

Бл. п. Симон Петлюра завжди виступав як справжній солідарист і саме в солідарності всього українського народу бачив шлях до його визволення.

Якраз тепер, у сучасних умовах, ми, як ніколи раніше, конче потребуємо впровадження засад християнського солідаризму в наше національно-політичне життя. Коли ми будемо солідарні — чи будемо непереможні.

Українські воїни є насамперед християнами, а потім уже вождями. Українські воїни завжди були в перших лавах білшів за самостійну демократичну українську державу, за солідарність усього українського народу. Їм належить і честь бути організаторами українських християнських солідаристів.

КАМПАНІЯ ПРЕСОВОГО ФОНДУ УНГ

До всіх наших Шановних Читачів!

Українська Національна Гвардія як військово-політична революційна організація поставила своїм завданням при всіх, сприятливих і несприятливих, умовах не уривати контакту з Батьківщиною і постійно вести визвольну боротьбу. Одним із засобів цієї боротьби в мирний час є інформація свого народу і пропаганда наших ідеалів за допомогою малої летючки.

З інформацій, що різними шляхами доходить до нас, устійнено, що летючки УНГ пробиваються через залізну завісу. Вони доходять до України і в інші області СРСР. Особливу роллю вони грають серед воєнків-українців у советських військових частинах в Європі і вже не раз псували нерви політичному складові большевицьких збройних сил. Наша практика протягом багатьох літ, в час війни і по війні, показала, що мала летючка — це дуже великої сили політично-пропагандивна зброя. Вона різними шляхами мандрує з рук до рук, її зміст розмножується всіма можливими засобами і напостійно лишається в народніх масах як матеріал для усної пропаганди.

Але, з другої сторони, також устійнено, що ця галузь нашої визвольної революційної акції у великій мірі ще є недостатньою. Її треба всесторонньо удосконалити, виправити деякі помилки, усунути виявлені недомогання, поширити і ще більше активізувати. Такі заходи вимагають збільшених коштів. Коли ми хочемо утримати суверенність нашої національної політики, мусимо ці кошти мобілізувати самі.

Українська Національна Гвардія вважає, що справа визволення України є завданням в першу чергу самого українського народу, а не якоїнебудь чужої сили. Україна потребує не „визволителів“ типу Сталіна і Гітлера, а чесних зовнішніх союзників у її безперервній боротьбі проти російського імперіалізму та большевизму, союзників, що шанують політично-державні аспірації українського народу. Таких союзників УНГ буде радо вітати, але це є тільки допоміжний, а не головний чинник нашої концепції. Перша ставка нашої визвольної концепції є ставка на наш народ.

Дорогі Друзі!

Всі ми добре знаємо, що кожен з нас, незалежно від того, куди його лиха доля скитальщини загнала, має цілу низку особистих, родинних та громадських турбот. Однак всі ми є в ліпшому стані, ніж наш народ у большевицькій каторзі. Тому нашим постійним прямим обов'язком є всіма можливими засобами допомагати нашому народові в його русі проти московсько-комуністичному окупантові. В сучасних умовах однією з метод такої допомоги є подача через завісу вільного друкованого слова в летючкової формі.

Українська Національна Гвардія, як продовжувач визвольної революційних та бойових традицій Армії УНР і демократичного повстанчого руху з другої світової війни, пропагує і непохитно захищає концепцію розподілу російської імперії і відбудови суверенної Української Народної Республіки. За ці ідеали, що їх втілює в своїй особі великий український демократ Симон Петлюра, наш Народ-Герой складав і далі складає величезні жертви.

В порівнянні до тих жертв, що їх постійно несуть наші батьки, брати і сестри на рідних землях, наша жертва, жертва людей у вільному світі, що спокійно працюють і не очікують ночами „чорного ворона“, є мінімальною; проте для нашого народу вона має велике психологічне значення. Всяка вістка в каторзі з вільного світу додає поневоленням людям сил у їх боротьбі, показує їм, що вони не осамітнені, і окрилює їх віру і надію на визволення.

Особливе значення має пропаганда наших національно-революційних ідеалів серед українських воєнків у советських військових частинах в Європі. В збройних большевицьких силах постійно перебуває велика частина українського народу, точніше сказавши, нашої молоді зі зброєю в руках. Наша пропаганда серед цієї молоді повинна йти в тому напрямі, щоб ця зброя в слушний час була повернена проти нашого ворога.

Наведені факти вказують на те, що посилення нашої визвольної революційної акції на всіх внутрішніх відтинках є наказом часу і Батьківщини. Тільки своєю патріотичною поставою і серйозною, чесною, всесторонньою акцією тут і там ми зможемо показати свою політичну дозрілість перед зовнішнім світом і виправдати своє перебування на чужині перед рідним народом.

З інформацій, які надходять з усього світу до Головної Команди УНГ, впливає дуже сумний висновок багатьох наших

людей розчарується в доцільності нашої політичної роботи на еміграції. Одні вважають, що навіть найліпше зіграна еміграція являє собою заслабий чинник, щоб мати бодай мінімальний вплив на політику зовнішнього світу, а другі обвинувачують у своїм розчаруванні „політиканство“ наших політичних центрів, які, мовляв, не вміють вести поважної акції. Тому найкраще або не займатися жодною громадською справою взагалі, або робити її краще від інших, але одним.

Таке ставлення до громадських справ дуже шкідливе, бо воно вмовляється агентурою ворога. Ворог не спить і всіма засобами намагається розкласти зсередини всі ворожі йому сили в кожній країні еміграції. Історія політичних рухів показує, що політична еміграція кожного поневоленого народу принесла йому велику допомогу. Те саме може і повинна зробити українська еміграція. Найпозитивніша робота одиниць без координації та цілеспрямованості дає в підсумку для визвольної боротьби України стільки нулів, скільки є таких одиниць. Сила кожної спільноти в її дисциплінованій організованості.

Дорогі Брати і Сестри!

Не даваймо себе залякувати „непереможному“ ворогові. Ще не було в світі такої сили, щоб її не перемогла інша сила. Не розчарувуймося в тимчасових

неуспіхах нашої визвольної боротьби. Кожна справа вимагає для свого здійснення часу. Час визволення України наближається, але наш народ повинен у цьому процесі бути далі активним, а не капітулювати в наслідок того чи іншого розчарування. Ворог якраз на це й розраховує. Даваймо далі йому ту гідну відсіч, що її дає йому наша нація триста літ.

Допомагайте Національній Гвардії в її жертвенній визвольній революційній боротьбі! Хто не має змоги брати участі в першій лінії нашого визвольного революційного фронту, той повинен його підтримувати з найдальшого заплілля. УНГ для її активної боротьби мусить мати свою поліграфічну базу та інші засоби. Цих засобів нам ніхто чужий не дасть. Організуйте всюди на місцях збірку акцію серед українського громадянства на Пресовий Фонд УНГ. Не обминайте жодного свята чи родинних сходів, щоб не провести збірки на цю благородну всенародну ціль. Організуйте всюди на місцях різні імпрези на користь Пресового Фонду УНГ.

Проводьте збірки також серед чужинців: ваших товаришів по праці, сусідів та знайомих. Роз'ясніть їм, що активна підготовка національних революцій в СРСР і в його сателітах означає зменшення числа атомних бомб, що їх совети підготовляють кинути на їх кра-

Від редакції:

В газеті «Сучасна Україна», ч. 22 від 7. 11. 54 р опубліковано статтю «Українська революція з еміграції», яка протестує проти відкритого листа Наталі Сніжної до українців у советській армії, що його передала радіостанція «Визволення» 17. 10. 54 р. З уваги на те, що цей лист взято з матеріалів летючкового журналу УНГ «АВАН-

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

До українок у советській армії. До всіх українських жінок, що мають чоловіків, синів чи братів у советській армії.

Дорогі сестри!

Немає на світі іншого народу, жінки якого пройшли б, особливо за останні десятиріччя, такий тернистий і такий героїчний шлях, як українська жінка.

За галасливістю советської пропаганди про „високе становище жінки в советському суспільстві“ ховається жаліве, нелюдське її закріпачення; українка несе ще до того подвійне ярмо, бо вона живе в умовах не тільки соціального, але й національного поневолення. Її рівність з чоловіком є тільки рівністю в безправності й рівністю в невольничстві. Її право на працю держава зробила обов'язком працювати на найтяжчих фізичних роботах як шахтаря, вантажника, сталевара тощо.

Ніякий інший уряд у всьому світі не посилав жінок на неспільну й шкідливу для їхнього здоров'я працю чи таку працю, яка відриває їх від дітей і родини. Чи знають жінки-українки, які народилися вже після 1917 року, що навіть за влади поміщиків і капіталістів у колишній царській імперії „праця, що шкідливо діє на здоров'я, не дозволяється навіть за власним бажанням самих арештованих“? Так дослівно записано в законі ще з 1886 року.

Отже, „вільна“ жінка в комуністичній державі перебуває в гіршому становищі, як те, в якому були каторжани царської каторги. Такі наслідки „перемоги соціалізму в одній країні“. Комунізм не тільки потоптав елементарні права жінки, як людини й громадянина, а й відібрав від неї навіть її природні материнські права.

Тільки комуністична диктатура в нормальній, невоєнній часі змобілізує юнаків-підлітків до т. зв. „трудових резервів“, відриває їх від вилливів родини і материнської опіки, та намагається зробити з них фабричних робітників для комуністичної диктатури, для комуністів — ворогів їхньої власної нації. Комунізм зневажає матір і не довіряє їй. Тому різні звання, як „мати-героїня“, ордені і медалі „материнської слави“ тощо є тільки знущанням з жінки, як матері й громадянки.

Любі сестри! Тільки там, де жінка належно виховує своїх дітей і в добродуші впливає на свого чоловіка, там є здорова родина — підстава здорового суспільства і справедливого національного й суспільного ладу.

Історія дає нам багато прикладів жінок, що безпосередньо керували національно-визвольною боротьбою свого народу. Багато великих революціонерів духа й дії формували свою свідомість і дали світові величезні надбання під впливом і в співпраці з своїми

ГАРД. ч. 2, ми передруковуємо лист з названого журналу повністю. Місця, складені підвогостим шрифтом, радоредакція викинула з оригіналу листа, вгідно з пануючою там засадою «непередрішування» національного питання. Наше ставлення до цієї політики висловлене в нашій газеті ч. 1, але ми вважаємо за корисне, коли якийсь радіо передає в Україну бодай уривки з наших летючок.

їну. Ці засоби масового руйнування можна у великій мірі вибити з рук злочинних кремлівських агресорів за допомогою національних революцій в середині СРСР. Збірка серед чужинців одноразово буде політичною кампанією для їх ознайомлення з визвольною боротьбою українського народу.

Члени та Прихильники УНГ і всі Українські Воєнки!

До вас, як активних учасників Великого Петлюрівського руху, наше окреме, кінцеве звернення. Доба вимагає активізації всесторонньої роботи. Ідеали УНР, що за них ми проливали і далі готові проливати кров, стоять перед великою небезпекою з усіх сторін. Організуйте на місцях всі ваші демократичні сили. Координуйте їх роботу. Мобілізуйте свою самостійну економічну базу. Допоможіть поставити в Європі на солідні ноги наш спільний часопис „НАСТУП“ і поширити летючкову акцію УНГ за залізною завісою.

Є почесним обов'язком усіх нас, воєнків, всюди на місцях планоно провести всі намічені заходи. Від нашої енергії, жертвенності і послідовної наполегливості залежить успіх наміченої кампанії. Хай ніхто з нас не думас, що без нього одного обійдеться. Бо з таких „одних“ постає велика маса людей. А кожна, навіть найменша допомога грає в цій кампанії велику моральну і матеріальну роллю.

Свідомість обов'язку є запорукою всіх наших успіхів у нашій великій визвольній боротьбі.

Головна Команда Української Національної Гвардії

Підготуйте духово ваших товаришів до революційної боротьби з большевизмом, що поневолює Україну. Працюйте для відволення своєї власної самостійної української держави, яка була знищена російським комунізмом після героїчної боротьби українського народу в 1917-21 роках. Будьте з своїми товаришами завжди готові до дії.

Українці, що маєте в советській армії синів, чоловіків і братів!

Ваш обов'язок і сила в національно-визвольній боротьбі українського народу за волю, добробут і щастя — дуже великі. Від Вас залежить, щоб ваші сини, чоловіки, батьки і брати усвідомили свій святий обов'язок боротьби з комунізмом, боротьби за свою незалежну державу. Використовуйте всі можливості і час, коли ваші рідні приїжджають у відпустку з армії. Зробіть вашого чоловіка чи брата свідомим бійцем за волю свого народу, за відволення Української Народної Республіки, бо тільки у своїй державі ми позбудемося національного і соціального поневолення. „... В своїй хаті своя правда і сила, і воля! — писав великий пророк України Тарас Григорович Шевченко. Наш спільний обов'язок, жінок-українок, є стати двигуном української національно-визвольної революції. Поза фізичною силою — силою багнета і атомної бомби — існує більша сила. Це сила духа, яка завжди перемагає матеріальну силу. Ніяка матерія, ніяка техніка не може перемогти дух. Ми, жінки, маємо велику силу, яка полягає в любові й повазі наших синів, чоловіків і братів. Наше слово до них, слово про обов'язок боротьби за вільну Україну проти воєнничого комунізму, мусить бути таким, як писав колпс Тарас Шевченко:

... Щоб огненно заговорило,

Щоб слово полум'ям взялось,

Щоб людям серце розтопило."

О. ГРИЦЕНКО

Атомна бомба чи національні революції?

Світ активно підготовляється до війни. За залізною завісою — до агресії, на Заході — до оборони. Дипломати Заходу докладають зусиль для збереження миру та єдності вільного світу і створення оборонних пактів. Генеральні штаби складають плани на майбутнє і вивчають можливі варіанти війни. При опрацюванні кожного плану, оборони чи наступу, узгоджуються можливості застосування атомової бомби та зброї.

Дуже багато військовиків твердять, що в майбутній війні атомова зброя не буде застосована. Як аргумент подають, що ця зброя мають обидві сторони. Мовляв, га-ві у минулій війні теж не вжито, бо їх мали обидві сторони.

Але авторитетні західні військові експерти заступають погляд, що зброя в майбутній війні таки буде вжита.

Недавно британський фельдмаршал Монтгомері на пресовій конференції за-

явив, що він гадає, що атомова зброя в майбутній війні застосована буде, і то обома сторонами. Інші британські військові фахівці це твердження підтримують. Вони заступають погляд, що цілком атомової зброї будуть великі міста, індустріальні центри та гавані.

Студійна комісія Північно-атлантийського пaktu (НАТО) дійшла до висновку, що ужиття атомової зброї в майбутній війні не можна буде обминути і що найбільше знищення наступить у першій стадії війни: тобто буде не так, як було за другої світової війни, коли найбільше знищення принесла остання фаза бойових операцій. Ця студійна група заступає погляд, що атомова зброя буде застосована для знищення наземних, повітряних та морських збройних сил ворога. Як засіб для охорони від знищення пропонується розрідження військових відділів, посилення їх рухливості і сили вогню, а також відтягнення всіх війсь-

3-ЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАВІСИ

Мобілізація демобілізованих

„Комсомольская Правда“ від 22 вересня 1954 р. повідомила: „В цих днях воляки, що відслужили устійнені реченці, демобілізуються з армії і фльоти. Перед ними відкриваються дуже широкі шляхи. Виявляється особливо великий інтерес демобілізованих до сільського господарства. Одні подаються на освоєння цілих земель, а другі вертаються в рідні колгоспи...”

„Військова служба привчила гвардійців і всіх вояків до дисциплінованості та виконливості щодо всіх завдань.”

Радіо „Волга“ 17 жовтня 1954 р. подала такі результати кампанії: „Понад 150.000 кваліфікованих робітників заводів і фабрик, МТС і совхозів, інженерів, техніків, агрономів та інших спеціалістів сільського господарства переїхали в нові райони на постійне життя... В цьому благородному патріотичному ділі беруть активну участь також і воляки совєтської армії, що обстоюють державні інтереси за кордонами нашої батьківщини...”

Так виглядає маскована пропаганда і виправдування мобілізації демобілізованих з армії. Натомість з інформації що їх подає наші редакції Головна Команда УНГ, ця кампанія переводиться зовсім інакше. В усім СРСР, а особливо в Україні, ніхто з спеціалістів добровільно не хоче їхати на ніяке „освоєння“ чужих пустельних земель. Членів партії і комсомолу мобілізують порядком партійної дисципліни, а безпартійних спеціалістів спочатку беруть на списки для репресій, а потім пропонують їм зголоситися „добровільно“ на освоєння земель.

Всі воляки рвуться в першу чергу їхати до своїх родин, але їх порядком військової дисципліни відкомандировують не до „рідних колгоспів“, а на цілих землях. Їх папери відсилаються на нове місце призначення, а на руки демобілізовані отримують тільки посвідку про демобілізацію і квиток до їхнього „рідного“ совхозу чи колхозу. Такої зневаги воляка не знає історія людства.

На „Освоєних Землях“.

На озері Май-Балик в казахстанській пустині, як пише „Літературна Газета“ від 5 жовтня 1954 р., „стояла страшна спека, а людям по цілих добах не привозили води. Те саме було й з хлібом. Крім того, приходиться суворо казахстанська зима, а люди досі живуть в наметах і в кількох напівбудованих хатах, в яких не має ні ліжка, ні стола,

ні стільців, бо їх не можна дістати не тільки в рабкоопівському магазині, але навіть у раймазі в Булаві, що віддалене за сто кілометрів. Так само немає печей і навіть скла у вікнах.”

„В Тарановському районі, Кустанайської області, на 207 осіб є притулок тільки для 50 осіб, а на дворі вже жовтень.” — пишуть „Ізвестія“ від 14 жовтня 1954 р.

Так виглядає дійсність для виселенців під опікою партії та уряду. І скільки б комуністи не кричали про рай на землі, ця опіка такою й залишиться. Бо для них людина — ніщо. Комуністам треба більше хліба, сталі, нафти, вугілля і т. д. щоб довести до кінця свою збанкрутовану фікс-ідею про світову революцію і побудову комунізму в усьому світі. Для комуністів людина має вартість тільки доти, доки вона в стані працювати. А все оте писання „Літературних Газет“ чи „Ізвестій“ — це тільки крокодилячі сльози Кремля, який хоче прикрити ними свої злочини супроти поневолених народів.

Зменшення хлібоздачі для України

Добродушна Москва зробила для України ще один „подарунок“, цим разом хлібом. 12 листопада 1954 р. рада міністрів УССР та ЦК КПУ зарпортували, що Україна „досрочно“ виконала плян державних хлібозаготівель. В останній хвилині цей плян був зменшений на 224,6 мільйонів пудів зерна. Цей недобір, що його вже не могли витягти з України

Майор С. Довженко

ГЕРОЙ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ АЛЕ ЗРАДНИК УКРАЇНИ

Большевицька пропаганда — великий майстер вшанування своїх поляглих на війні героїв. Їх уже не доведеться оголошувати „ворогами народу“ через зміну курсу генеральної лінії партії. Цього року таку нагоду большевицькій пропаганді дали 35-ті роковини з дня смерті Миколи Олександровича Щорса.

В день його загибелі (30 серпня) всі большевицькі преса та радіостанції присвятили цій постаті величезну „шумиху“. Не залишилася пасти задніх також і військова радіостанція „Волга“ в Німеччині. 28 серпня ця радіостанція передавала велику статтю п. в. „Бесіда про Щорса“.

Завтра в боротьбі з комуністично-московською імперією будуть за залізною завісою знищені в першу чергу мільйони нещасних людей, які є знекнелими ворогами того самого комунізму. Тобто будуть знищені не вороги, а потенційні приятелі і союзники Заходу. А ті, що залишаться, не матимуть іншого виходу, як боротися (який інший вихід мало це населення в другій світовій війні?). І тоді... такі самі нищівні бомби падатимуть і на Заході, і на Сході. І тут, і там почнеться знищення. Жертви, руїна і спустошення можуть бути початком кінця сучасної цивілізації, бо газард розпаленої війни не має меж.

Все населення московсько-комуністичної імперії, за винятком комуністичних вельмож та їх запродавців (тобто найменший відсоток), ненавидить режим. В усіх окупованих росіянами країнах існував і існує рух спротиву. Цей рух спротиву і є резервуаром необмежених сил, що завтра можуть стати рушійною силою революції в усьому СРСР та сателітних державах. Ці революції поневолених народів і будуть тією силою, яка завтра може замінити атомову бомбу. Ці революції виведуть з російського окопу мільйони вояків, спаралізують військовою індустрією — і таким чином не допустять до атомового знищення і на Заході, і на Сході.

Це все можна osiąгнути, даючи політично-моральну підтримку та допомогу воєнним матеріалом усім тим національно-визвольним рухам, що діють сьогодні за залізною завісою. Треба викривати всі злочини комуністичної ідеології. Треба здобути довіря цих народів новою, загальнолюдською, ясною і конкретною ідеологією та програмою. Саме й Захід мусить нести за залізну завісою на своїх прапорах. Ігнорування цієї діяльності боротьби під претекстом „невмешування“ в внутрішні справи СРСР“ або в наслідок пуетомовлення про „непередісування“ тільки послаблює ці національно-визвольні антикомуністичні рухи, захитує віру всього населення Сходу до Заходу і скріплює позиції ворога, що може довести до зайвих жертв і катастроф.

нікими засобами насилля та грабунку, списано на рахунок „посухи.”

Головна причина масових депортацій

Погляди деяких західних обсерваторів, що масові депортації молоді з України, Білоруси та кавказьких країн на освоєння цілих земель мають часті економічний характер, не відповідають дійсності. Головною причиною тут є політична і військова стратегія.

Досвід другої світової війни показав кремлівським володарям, що названі країни явно вороже ставляться до їх режиму. Крім того, через своє географічне положення вони першими можуть попасти під окупацію воєнного противника СРСР. Таким чином і Україна, як житниця та кузня Росії, і Кавказ, як нафтобаза СРСР, перестають грати свою попередню роль. З цих причин вся евакуювана з України в час війни індустрія не повертається назад, а сконцентрована за Уралом. А цального совєти гарячково шукають по всій території СРСР та Китаю і за допомогою німецьких фахівців розбудовують на Заураллі гігантські заводи синтетичної бензини.

Всякого роду фахові сили і молодь масово вивозяться з названих країн головним чином на те, щоб на випадок війни цей найкорисніший людський матеріал не попав в руки ворога. В цей спосіб знекровлюється в користь Росії кожна нація. „Хліборобське переселення“ — це тільки маскування. Багато людей вивозиться в нові промислові центри і в „атомради“ за Уралом, в південних районах Середньої Азії і в Сибірі.

3 фронту визвольної боротьби України

17. 10. 1954 р. Виконний орган УНРади вистав на руки генерального секретаря ОН Дага Гемершльда меморандум за підписами заступника голови ВО С. Довгала і керманіча ресорту зовнішніх справ Дм. Андрієвського, в якому висловлено протест проти насильного масового вивозу української молоді з України на освоєння цілих земель в Казахстані, Сибірі та Приморській області.

Меморандум наводить відповідні факти, а при кінці просить „передати факти насильства, поповнені совєтською владою над мирним українським населенням, на розгляд Об'єднаних Націй“, а також висловлюється за „створення особної комісії, яка розслідує б мотивації і наслідки масового переселення людності України“.

3 нагоди 27-мої річниці жовтневої большевицької контрреволюції Українська Національна Гвардія в листопаді 1924 р. видала і пустила в реалізацію за залізу завісу свою чергову летючку „Авангард“, ч. 2.

Зміст летючки: відова до всіх воляків-українців у совєтській армії і відкритий лист Наталі Сніжної до українців у совєтській армії. Обидві відова закликають українське воєводство до підготовчої визвольної революційної акції проти большевизму.

3 нових військових видань

В Канаді появилася книга: Олександр Удовиченко Генерального Штабу Генерал-Поручник „Україна у війні за державність“. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил 1917-1921. Накладом хорунжого Дмитра Микитюка, Вінніпег, Канада. 180 сторінок великого формату.

Сердечно вітаємо появу цього історичного твору. Докладну рецензію на цю книгу ми подамо в наступному числі „Наступу“. Поручаємо працю заслуженого нашого генерала всім нашим читачам, як дуже корисну військово-історичну лектуру.

На особливу похвалу заслуговує той факт, що видання цієї книги уможливив бувший наш воляк, хорунжий Дмитро Микитюк. Такий патріотичний чин воляка гідний до наслідування іншими патріотами, щоб уможливити появу ще багатьох подібних публікацій.

Книгу можна буде набувати в Німеччині також через наше адрівництво. Про умови набуття книги читайте в наступних числах нашого часопису.

„Національна Трибуна“

(Продовження з 5-ої стор.)

являють всі таємниці Державного Центру і свідчать про ті інтригантські методи, що ними ця партія послуговується під фірмою УНРади супроти своїх партнерів в УНРаді, УНКА та в інших загальнонаціональних організаціях.

Нечесна і компромітуюча тактика УР ДП, як урядової партії, викликає потребу негайного її усунення від участі в керівних органах Державного Центру, бо вона підкопує його авторитет.

Обов'язком української демократії є негайно навести порядок у керівних органах екальшого Державного Центру України. Цей обов'язок спадає не тільки на політичні партії, але й на всі інші авторитетні організації і на найширші кола українського громадянства.

ких банд, зложених з різношерстного кримінального наброду з усього світу, пляндрував сотні кілометрів української землі!

Таких „героїв“, як Щорс, на превеликий жаль, у ті часи було в Україні більше. Це були українські комуністи, що стали зрадниками своєї землі. Частина їх поділяла в боях, а частину знищили пізніше сама червона Москва. Перших Москва називає „героями“, а інших ушанувала тавром „ворогів народу“. Якби перші не загинали в боях, то і вони потрапили б до другої категорії і теж закуштували б подяки від своїх московських господарів. Банкрутство українських комуністів — це наука для тих, що надіялись і, може, ще надіються виборота щось добре для України з допомогою Москви.

Українські воляки! Шануйте не щорів і члпавих, а своїх національних Героїв, вірних Синів нашого народу.

Атомові бомба

(Закінчення)

кових одиниць від населених центрів. З цього штандпункту і проводилися вересневі альянтські маневри в Північній Німеччині, під час яких скинено „чотири атомові бомби“ і вистрілено „чотири атомові гарматні стрільня“.

Нам не відомі докладніші пляни, що розробляються в усіх генеральних штабах. Але вище наведене вказує на те, що в плянах майбутньої війни атомовій зброї присвячується велика роль. А це означає знищення людського потенціалу, можливостей екзистенції мільйонів людей і величезне знищення вікових культурних надбань поодиноких народів.

І тут вирінає питання: невже ж нема шляхів і можливостей запобігти цьому майбутньому жахливому знищенню?

На нашу думку, цьому запобігти можна. Якби всі ті, що підготовляючи оборону, присвячують так багато часу і уваги проблемі, як за допомогою атомової зброї знищити мільйони воляків ворожих армій і вивести з дії індустріальний потенціал разом з цивільним населенням, присвятили більше уваги проблемі, як все це osiąгнути з найменшими втратами, то вони напевно знайшли б інший шлях. Цей шлях — ідеологічно-визвольна боротьба. На цьому базується большевицька стратегія і тому вона має великі успіхи.

В майбутній війні про перемогу буде вирішувати не тільки зброя, але головним чином ідейне переконання людини, що ту зброю має в руках.

Однак ідеологічно-визвольній проблемі боротьби Захід, на жаль, присвячував і присвячує якнайменше уваги, в результаті чого російсько-комуністичний імперіалізм загрожувє сьогодні всьому людству. Що військово-фахівці цим питанням присвячують мало уваги, пояснюється тим, що, мовляв, це завдання політиків, а вони є тільки фахівцями, що розробляють пляни технічного порядку. Але цю найважливішу ділянку боротьби ігнорують і політики.

Майор С. Довженко

Посилення політизації советської армії

Радіо з Москви повідомило 25. серпня 1954 р., що відбувся випуск слухачів Військово-політичної академії ім. Леніна. В центральному театрі советської армії в Москві відбулося велике свято. Участь у цих урочистостях взяли найвищі військові достойники: Булганін, Васілевський, Жуков, Будьонний і багато маршалів, адміралів, генералів та офіцерів.

Виголошено багато промов. У цих промовах підкреслено, що цей випуск слухачів академії дає советській армії та військовій флотії багато добре підготовлених політичних робітників. З цього виходить, що новий випуск слухачів являє собою особливу касту нових партійно-поліційних наглядців над армією.

Хто вони такі, ці особливі випускники, як сказав один з них, підполк. Ашурков. Це головним чином ті партійці та чекісти, що їх не зламала минула війна. Більшість з них пройшла школу останньої війни, має великий досвід і виявила безмірну відданість комуністичній партії, — заявив начальник академії, генерал-лейтенант Козлов. «В своїй практичній роботі випускники віддають все своє знання і всі свої сили вихованню всього воїнства в дусі незахищеної віри в перемогу справи комунізму», — підкреслив Ашурков. Якби ж то тільки вихованню! Ми добре знаємо, яке це завдання в армії для цієї нової партійної касти.

Советська радіостанція „Волга“ в Ляйпцігу, що її передачі призначені для окупаційних військ в Європі, дуже посилила свій політичний сектор. 24 серпня передана інформація: „Комуністи і комсомольці передовики навчання і надійні помічники командира в вишкільній та вихованій вояків“. Ця інформація доказує, наскільки підвищується вимоги партії до комуністів і комсомольців у рядах армії. І вересня „Волга“ передала статтю: „Зразково підготовитись до осінньої перевірки політичних навчань — обов'язок кожного вояка“. Ця стаття виявляє, що політична освіта в советській армії стає важливішою і майже більш обов'язковою, ніж усяка інша військова дисципліна. Незнання вояком політграмоти стає рівнозначним із зрадою батьківщини. Натомість знання підносяться до великого героїства і вірності батьківщині. Стаття закінчується таким закликком-наказом: „Показати на перевіркових навчаннях глибоке знання — обов'язок кожного вояка і їх найкращий подарунок любові батьківщині“. Під цим „знанням“, більшевики, очевидно, розуміють проковтування вояками комуністичної ідеології та рабський послух їхній диктатурі.

В цій кампанії бачимо дві сторони: перша — посилення політизації збройних сил і друга — повна воєнізація політичних робітників у рядах армії. Доба військово неграмотних політруків та комісарів при війську минає. Сучасний новий тип політичного офіцера в армії в першу чергу мусить добре знати військову справу. Також помічається поважна активізація підготовки кадрів для іррегулярної війни.

Нове засилля членів партії та чекістів у рядах армії пояснюється ще й тим, що хоч усі офіцери на кожному кроці декларують свою „непохитну відданість партії“, проте партія їм не довіряє. Тому продовжується намагання партизувати весь командний склад. Мало того, навіть спартизовані командний склад мусить бути контрольований тими найвірнішими чекістами, що не захиталися в час останньої війни. Вони тепер проходять спеціальні школи та академії. Прикривають свою чекістську роль військовими і військово-політичними погонями і вертаються у ряди збройних сил як найвірніші уху та око партії в армії.

Всі ці заходи показують, що в советській армії справа з „непохитною відданістю партії та урядові“ стоїть дуже зле. В ніякій армії вільних країн ніхто таких вимог до армії не ставить.

Продається на дуже вигідних умовах

ГАРНО УСТАТКОВАНА ДРУКАРНЯ

добрий технічний виряд для виконання українських та німецьких замовлень, гарний льокаль при головній вулиці, з німецькою клієнтурою, з автотом та приватним мешканням.

Зайнятим звертатись на адресу:

Buchdruckerei B. Krynitzkyj, Augsburg
Donauwörther-Straße 121

Марки екзильного Уряду УНР

1. Обігова серія з нагоди відкриття 1-шої Сесії УНРади

2. 30-ліття продовження Соборності
3. Десятиліття продовження незалежності Карпатської України
4. 20-ліття Листопадового Зриву
5. Доброїїна серія для українських воєнних інвалідів

6. 30-ліття зовиці Б. Хмельницького
7. Серія діточів
8. Жалібна марка з приводу смерті А. Лівичького
9. Марієвський Рік 1954

З листів до редакції

По виході 1-го числа нашого часопису редакція отримала багато листів від українців і чужинців, що студіюють українське питання. Погляди українців на курс нашого часопису поділені: одні домагаються посилення боротьби проти „хвильовизму“, а другі висловлюються за приділ більшого місця в часописі для військових, ідеологічних та антиросійських матеріалів. Чужинці пишуть:

...Хоч я української мови добре не знаю, але „Наступ“ прочитав з великим зацікавленням. Мені здається, що Ви робите добру справу, видаючи такого роду часопис. Особливо цікавить мене заочаткована Вами дискусія над новою антикомуністичною ідеологією, базованою на християнській етиці. Така ідея може мати велике значення не тільки для Вашої батьківщини, але й для ширшої антикомуністичної боротьби...
Мр. Д. (Англія)

...Сердечно дякую за присланий мені новий часопис „Наступ“. Я прочитав його з великим зацікавленням. Мені здається, що він може заповнити велику прогалину, і тому я сердечно вітаю його появу...
Д-р Г. Л. (Німеччина)

...Ваш новий часопис я прочитав із зацікавленням. Весь його зміст — цікава і важлива проблематика. Щиро дякую і бажаю якнайкращих успіхів...
Проф. д-р Г. М. (Німеччина)

Терор проти еміграції

Даремні всі запевнення большевиків, що вони „проти індивідуального терору“. Вони тільки проти того, щоб хтонебудь індивідуально тероризував комуністів. Натомість масовий і індивідуальний терор комуністів проти своїх противників — це „справедлива війна“ за „мир в усьому світі“. Останнього півріччя большевицька агентура у вільному світі розпочала пляновий індивідуальний терор проти еміграції всіх поневолених країн.

Чотири місяці тому з Мюнхену зникла в таємничих умовах десятилітня дівчинка, донька п. Бруно, що працює в чехословацькому відділі радіо „Вільна Європа“. Сьогодні вона закликає свого батька через празьке радіо, щоб він вертався на батьківщину. Хто її туди завіз? Комуністична агентура.

Кілька тижнів пізніше знайдено труп 23-літнього чеха Кірша, спікера тієї самої радіостанції. Було навіть тяжко устійнити, чи він був застрілений, чи повішений. Через деякий час знайдено труп ще одного чеха, Яна Кральовенського, також працівника „Вільної Європи“. Цей був застрілений вночі. Пояснювано, що він ніби є „жертвою ревнощів“.

Побажання на 1955 рік:

Установам і організаціям

- УНРаді — позбувшись репти демократів, осягнути повну консолідацію.
- УГВР — Оковпачити ще одного Керстена і всіх українських батьків народу.
- ОУНр — витримати дальшу демократизацію і ще один розкол.
- УРДП — ангела-хоронителя дипломатичних документів.
- ОУНс — позбутися ілюзії про поворот блудного сина.
- УНГ — бодай трохи гарячої війни.
- СГД — знайти нарешті монархістичну концепцію.
- УНДО — хіба Богомольця
- УНДС — таки піти до Каноси.
- УСП — постановою ЦК — підвищити анімальну теплоту.
- СЗСУ-СП — менше професорів, а більше плугаторів.
- СУВ — визволитися з татарської неволі.
- СВУ — ренатріяції з Риму до Києва.
- Військовій Місії УПА — закінчити свою місію.
- Легіоніві ім. Петлюри — переіменуватися на Легіон ім. Гамарника.
- УККА — нової місії до Європи.
- ЗУАДК-СХС — більше засобів, менше клієнтів.

Максим Осика

14 вересня 1954 р. річка Ізар викинула на берег труп 31-річного Леоніда Караса, співробітника білоруського відділу радіо „Визволення“. Аналіза виявила в його організмі насонні засоби. В листопаді 1954 р. сталася в Мюнхені дивна річ: зник з радіо „Визволення“ редактор азербайджанського відділу майор Абдул Фаталі-бей і одночасно знайдено труп з документами якогось „Ізмаїлова“. Мерця похоронено як Ізмаїлова, а потім виявилось, що покійником був Фаталі-бей, а „Ізмаїлов“ опинився у своїй жінки в... Ляйпцігу, тобто в советській зоні.

Ці факти посилюваного активного терору проти політичної еміграції поставили на ноги німецько-американські органи безпеки. Про результати роботи цих органів ще нема чого сказати, бо вони мовчать.

Для нас справа ясна. Політична еміграція всіх поневолених націй — це дуже великої ваги фактор антикомуністичної боротьби. Наш висновок також ясний: більше обережності і дальша непохитна боротьба! Не дати себе залякати і всюди давати гідну відсіч большевицьким терористам.

МОБІЛІЗУЄМО 10.000 ДОЛЯРІВ На друкарню і пресово-летючковий фонд ПЕРША ЛІСТА ПОЖЕТВ

Німеччина	
1. От. Т. Бульба-Боровець	ДМ. 25.00
2. Сот. П. Кізіма	„ 25.00
3. Сот. О. Гриценко	„ 170.00
4. В. К.	„ 76.00
5. Г. Балін	„ 35.00
6. Пор. П. Коперник	„ 10.00
7. В. Руденко	„ 5.00
8. Т. Люльковик	„ 5.00
9. М. Г.	„ 54.00
10. С. Соколенко	„ 30.00
11. Ф. Дворовенко	„ 10.00
12. С. Максимович	„ 5.00
Разом	ДМ. 450.00

США	
1. Полк. П. Смородський	дол. 100.00
2. Сот. В. Остапенко	„ 50.00
3. М. Беляканич	„ 10.00
4. П. Біднов	„ 2.00
5. Полк. Філоненко	„ 2.00
6. П. Сухомлин	„ 3.00
7. Ю. Івченко	„ 1.00
8. І. Полевий	„ 1.00
9. І. Білецький	„ 2.00
10. К. Данилевський	„ 2.00
11. М. Коска	„ 2.00
12. Л. Мороз	„ 5.00
13. В. Баклицький	„ 2.00
14. В. Ковальський	„ 2.00
15. М. Коломиєць	„ 1.00
16. Д. Горулько	„ 2.00
17. В. Лужний	„ 1.00
18. М. Саліга	„ 5.00
19. Ю. Семігрій	„ 3.00
20. І. Зінченко	„ 1.00
21. М. Суржко	„ 1.00
Разом	дол. 198.00

Канада	
1. М. Сахно	дол. 3.50
2. В. Шелест	„ 2.50
3. А. Горбачо	„ 2.50
4. В. Мельник	„ 2.00
5. С. Пригода	„ 2.00
6. Б. Стрілковський	„ 5.00
7. С. Лантух	„ 10.00
Разом	дол. 25.50

Всім шановним жертводавцям вносимо найсердечнішу подяку і запрошуємо найширші круги громадянства підтримати реальним чином запляновану акцію мобілізації нашого фонду. Листи з інших країн будуть опубліковані в наступних числах нашого часопису.
Видавництво „НАСТУП“

Читайте в наступному числі нашого часопису: В. Наддніпрянець: „Українські комуністи — вороги України“.

Ціна: Німеччина — 0.30 пф., США і Канада — 0.10 д., В. Британія і Австралія — 9 пенс.

Редагує Колегія.
Головний Редактор В. Наддніпрянець.
Видає видавничя спілка „НАСТУП“.